

7. Poglavje

Pradavnina zemlje in lune. Stvarjenje Adama in Eve.

1 Zdaj glej, pokazal vam bom organsko stvarstvo od začetka do konca in od najmanjšega do največjega, kako sem ga ustvaril po Svoji ljubezni in po Svoji modrosti in po večnem redu iz obeh, ki je Beseda večne oblasti in moči v globini Božanstva. In glej, v vseh prostorih neskončnosti ni ničesar, niti velikega niti majhnega, kar ne bi bilo ustvarjeno po Njej (*po Besedi*)!

2 In glej in poslušaj: Tako so tedaj nastali zemlja in luna in sonce in zvezde; toda zemlja je bila še gola, in njena površina je še bila podobna morski gladini. In nad vodovjem so lebdeli gosti oblaki in segali globoko v mrtve prostore svetov, in sončna svetloba ni mogla razsvetliti kaplje usmiljenja. In luna je bila pokrita s hlapi kaplje, in šele v teh hlapih se je rodila zemlja in se nasitila luna. In sonce je bilo nad obema z žarki svoje svetlobe iz toplote ljubezni v Bogu - kot koklja nad svojimi piščeti - in zemlja je dozorela in luna se je ločila od prsi svoje matere.

3 Tedaj so se razdelili veliki oblaki in se pomaknili k mirovanju na tečaje, in Zemljin pas se je sprostil, in sonce se je videlo v vodovju, in zemlja je hvaležno odsevala sprejeto svetlobo nazaj v oddaljeno naročje sonca in videla s široko odprtimi očmi, kako se luna kopa v izlivih žarkov milosti večne Ljubezni iz sonca.

4 In glej in poslušaj dalje: zemlji je bilo prijetno; kajti bila je napolnjena z ljubeznijo usmiljenja in videla je svojo ljubljenko, luno, kako živahno kroži okrog nje. In ljubezen je napela svoje mogočne prsi z dihom usmiljenja, kot bi hotela še enkrat ponuditi otroku svoje z mlekom milosti prenapolnjene prsi; toda glej, mleko se je sesirilo zaradi toplote usmiljene ljubezni, in je postalo trdno kopno, in je štrlelo nad morji. Morja pa so upadla nazaj v globine, in so bila enaka vodi, ki se je po usmiljenju Božje ljubezni s soljo milosti v vsej moči in oblasti ločila od sesirjenega mleka za ublažitev njegovega srda.

5 In glej, tedaj je postalo mirno na zemlji in v vseh prostorih Božje neskončnosti, in večna Ljubezen se je prvič povsem sklonila k zemlji in v Svoji vsemogočnosti in moči dahnila nad površino zemlje, in Njen dih je bil brezštevila polnost misli v živih oblikah vseh vrst za prihodnje odrešenje izgubljenih.

6 In glej, tedaj so iz kopne zemlje vzkalila zelišča, rastline, grmovje in vsakovrstna drevesa, in v morjih, jezerih, tokovih, rekah, potokih in izvirih je mrgolelo golazni, rib in vsakovrstnih živali; in po zraku so letali vsakovrstni ptiči. In število vsake vrste tako v vodah kot tudi na kopnem in v zraku je bilo enako številu človeka, ki je bil ustvarjen iz tega števila, in bilo je enako številu milosti Ljubezni in bilo je enako številu milosti Ljubezni in bilo je enako številu prihodnjega odrešenja in prerojenja, ki je nastalo in izšlo iz njega.

7 In zdaj glej in razumi, česar doslej še nihče ni videl in razumel: večna Ljubezen je vzela število iz Sebe, in število je bilo red in večna postava v Njej, iz katere in v kateri

je Sama večno obstajala, obstaja in bo obstajala v vsej oblasti in moči Božje svetosti. In Ljubezen je vzela glino enako smetani sesirjenega mleka in oblikovala z roko Svoje oblasti in z roko Svoje moči po številu Svojega reda prvega človeka in mu v nosnice vdihnila oživljajoči dih. In dih je v njem postal živa duša, in duša je povsem napolnila človeka, ki je bil ustvarjen po številu reda, iz katerega so bili ustvarjeni duhovi, in svetovi v prostorih in zemlja in vse, kar je na njej, in luna in sonce.

8 In zdaj glej, tega prvega človeka na zemlji, ki je izšel iz rok oblasti in moči večne Ljubezni, so usta usmiljene milosti poimenovala 'Adam' ali 'Sin usmiljenja in milosti'.

9 In zdaj dobro pazi: Ta Adam je zavzel mesto prvega padlih duhov; ni mu bilo dano spoznati, kdo je bil, in glej, dolgočasil se je, ker se ni spoznal, in tudi ni mogel najti ničesar, kar bi mu bilo podobno.

10 In glej, tedaj ga je navdihnila večna Ljubezen, nevidna njegovim še slepim očem duše, in zaspal je prvič v milini usmiljene Ljubezni. In milina usmiljene Ljubezni je oblikovala v Adamovem srcu, kakor v sladkih sanjah, njemu podobno bitje silno ljubko in prav tako zelo lepo.

11 In večna Ljubezen je videla, da se je Adam silno razveselil ob notranjem zrenju svojega drugega jaza. Tedaj se ga je usmiljena Ljubezen dotaknila na strani, kjer mu je bilo dano srce, enako srcu Božanstva za sprejemanje ljubezni in življenja iz ljubezni v Bogu, in mu s tem odvzela samoljubje, da bi po prihodnji postavi usmiljene milosti sama Sebi pripravila bivališče, in postavila Adamovo samoljubje, ki ga je radostilo, telesno zunaj njegovega telesa in ga imenovala 'Caiva' ali, kot ste že navajeni reči, 'Eva', kar je toliko kot vzor odrešenja od samoljubja in iz njega izhajajočega prerojenja.

12 In glej, tedaj se ga je dotaknila usmiljena Ljubezen in ga prebudila k gledanju svojega samoljubja zunaj sebe in videla, da je bil vzradoščen, ko je gledal svojo ljubezen zunaj sebe in je bil nadvse vesel; in ljubezen zunaj njega, ki se je imenovala Eva, se je razveselila človeka Adama in se nagnila k njemu ter sledila vsakemu njegovemu gibu.

13 In glej, tedaj je večna Ljubezen prvič nagovorila Adama: "Adam!" In on je prvič spregovoril: "Tukaj sem, Gospod slave, oblasti in moči!"

14 In večna Ljubezen je znova spregovorila: "Glej svojo pomočnico!" In Eva je odgovorila: "Glej, Gospod, dekla poslušno leži ob nogah Tvojega sina in čaka njegovih ukazov!"

15 In glej, usmiljena Ljubezen se je silno veselila del Svoje oblasti in moči po milosti Svojega usmiljenja in je govorila naprej in ju poučila o vsem, in ju naučila spoznati, imenovati in uporabljati vse stvari. In ko sta vse razumela, poznala in znala

uporabljati, jima je usmiljena Ljubezen znova spregovorila: "Poglejta, naučila sta se vsega, zdaj poznata vse in lahko uporabljata vse, razen *enega*, in to zadnje vaju bom zdaj naučila, in v vaju položila moč za ploditev in razmnoževanje vama enakih; toda šele tedaj, ko se bom vrnila in vaju našla oblečena z oblačili poslušnosti, ponižnosti, zvestobe in prave nedolžnosti. Gorje pa vama, če vaju najdem naga; zavrgla vaju bom in bosta umrla!"

8. Poglavje

Padec v greh

1 In glej, tedaj Si je večna Ljubezen zakrila obraz in Se oddaljila po številu reda za nekaj časa in iz Svoje globine usmiljenja je bila slepa in ni hotela in ni mogla vedeti, kaj bosta storila novoustvarjena v sodbi Božanstva za preskušnjo njune svobode v kratkem zemeljskem času po ljubezni usmiljenja. In pokrajina, ki jima je bila dana za bivanje na kopnem, je bila dolina in vrt in se je imenovala raj; to je bila dežela, v kateri sta pozneje obilno tekla mleko in med, in bil je to kraj, ki se je v velikem času časov največjih dejanj večne Ljubezni imenoval 'Betlehem' in se bo tako imenoval odslej za večno, in bila je to točka, kjer je večna Beseda v mesu telesno prvič zagledala svetlobo Svoje milosti, ki je v kaplji usmiljenja sijala z daljnega sonca, lune in zvezd.

2 In glej, njuno poželenje je postajalo vse silnejše v sodbi preskušajočega Božanstva v Njegovi jezi. In stalo je drevo v vrtu, in to drevo je rodilo najlepša jabolka, zamikala so Evo in je rekla Adamu: "Glej, Adam, močno me skomina ta sadež! Če hočeš, bom enega utrgala in poskusila in potem ti ga bom dala kot prvi dar iz moje roke!"

3 In glej, Adam je molčal in premišljeval o Evinih besedah. In notranji glas, ki je bil svet, ker je prihajal vanj iz Božanstva, mu je rekel: "Če bosta jedla od sadu tega drevesa, bosta umrla!" In Adam se je tega zelo prestrašil, tako da ni mogel odgovoriti ljubljeni Evi.

4 In poželenje je naraščalo v Evi; potegnilo jo je pod drevo in ji ukazalo, naj utrga jabolko z njega. Tedaj je Adam spoznal, da je Eva postala nezvesta njegovemu srcu in se je razžalostil ter rekel:

5 "Eva, Eva, kaj delaš? Glej, Gospod oblasti, moči in življenja naju še ni blagoslovil! Glej, sadež smrti držiš v svoji roki; vrzi ga proč, da ne bova umrla naga pred Gospodom pravičnosti!"

6 In glej, tedaj se je Eva v svojem poželenju prestrašila Adamove resnosti in je sadež smrti spustila na tla. Takoj jo je poželenje minilo in osvobodila se ga je; Adam je bil zelo vesel Evine osvoboditve iz zank smrtonosnega poželenja.

7 Toda glej, iz Evinega srca izgnano poželenje je ležalo na zemlji in jezna obsodba Božanstva ga je oblikovala v podobo velike kače, ki je vzela sadež smrti v svoje čeljusti, splezala na drevo in se ovila okrog njegovih vej in vejic vse od korenin do vrha krošnje in je srepo gledala Evo. In Eva je to opazila in pogledala kačo, in po njej je to opazil tudi Adam; toda kače še ni videl.

8 In glej, Eva se je približala kači in z veliko naslado opazovala njeno zapeljivo zvijanje okrog drevesa in mavrično lesketajoče se barve njenega hladnega luskinastega oklepa.

9 Kača pa se je premaknila in položila jabolko v naročje že sedeče Eve, potem pa spet dvignila glavo in nagovorila Evo z besedami:

10 "Eva, glej svojo hčer, ki si jo zavrgla, ovito okrog drevesa tvoje naslade! Ne zavрни skromnega daru, ki sem ti ga položila v naročje, marveč brezskrbno uživaj sad svoje ljubezni; ti ne le, da ne boš umrla, marveč se boš nasitila za spoznanje vsega življenja o Bogu, ki se Ga bojiš, ko pa je On vendar slabotnejši od tebe!" In glej, kačin jezik se je razcepil in postal ostrejši od puščice, in sklonila je glavo k Evinim prsim; kot da bi jih hotela poljubiti kot otrok; toda tedaj je zasadila svoji dve strupeni puščici v Evine prsi, in Eva je v kači zagledala svojo lastno podobo.

11 In zdaj je tudi Adam opazil, kaj se je zgodilo pod drevesom, in nadvse mu je ugajala druga Eva, in ni opazil, da je bila samo kača. In glej, tedaj se je vnel tudi on v svojem poželenju in strasti do druge Eve, vzela je sadež iz njenega naročja, postal nezvest svoji ljubezni in z nasladnim poželenjem užival prepovedani sad iz Evinega naročja; in v tem užitku je spoznal, da je prvi, ki se je izgubil zaradi velikega napuha svojega slepega samoljubja v kraljestvu svetlobe večne Ljubezni in je padel v morje srda večno neizprosno ubijajočega Božanstva.

12 In zdaj glej, ko se je tako spoznal in je zaslepljena Eva po njem spoznala sebe, je iz globine njegovega srca privrelo veliko kesanje, in Eva se je zavedla, da je naga in sramovala se je svoje in Adamove nagote, in vsa osupla je pokrila svojo nagoto z listi figovega drevesa. In tudi Adam je stegnil svoje roke po njih, da bi pokrila svojo nagoto, skril se je v votlino in tam jokal ter točil solze velike bolečine; in Eva se je skrila za trnov grm in silno žalovala zaradi svoje zapeljevalne krivde.

9. Poglavje

Gospodova sodba

1 In glej, tedaj je večna Ljubezen z oblastjo in močjo Svojega usmiljenja odmaknila roko oblasti in roko moči s Svojih oči vse razsvetljujoče milosti, in svetloba

milosti je prodrla v votlino, kjer je jokal Adam, in za trnov grm, kjer je žalovala Eva.

2 In Adamove solze so bile shranjene v naročju zemlje in so se imenovale in se imenujejo thummim ali kamni, iz katerih simbolično sije svetloba sedmerih Božjih duhov, in so se strdile v svetlobi milosti iz topline Ljubezni, enake njegovemu pravičnemu kesanju kot trajni spomenik razsvetljujoče modrosti. In raztresene so bile po vsej zemlji za tolažilno znamenje prihodnjega prerojenja, ki naj bi bilo kot te Adamove solze sposobno sprejemati in najlepše odsevati veliko svetlobo iz milostnega morja usmiljenja večne Ljubezni, in naj bi kljubovalo vsakršni trdoti posvetnih skušnjavo.

3 In solze jokajoče Eve za trnovim grmom so bile shranjene v zemlji in so bile obarvane enako kot njena upravičena rdečica sramu zaradi zlorabe Adamove posvečene ljubezni v njej.

4 In večna Ljubezen je videla, da je bila vsaka teh Evinih solz pravična pred Adamom, sinom usmiljene Ljubezni; in toplina večne Ljubezni je strdila te solze v kamenčke, imenovane urim, ki so postali simbolično znamenje Evinega pravičnega žalovanja. In glej, ena solza je padla na trnov grm, ki jo je zakrival, in glej, ta solza je bila solza izgubljene nedolžnosti in je obarvala dotlej beli cvet tega grma; in cvetovi so pordeli v znamenje Evine izgubljene nedolžnosti. In glej, ljudje zdaj sicer poznajo že vse rastline na zemlji, - njihovega resničnega duhovnega pomena pa ne poznajo in ga ne bodo poznali ne razumeli, dokler si ne bodo prisvojili prerojenja, ki je usmiljenje večne Ljubezni po milosti odrešenja v sebi.

5 In zdaj glej še eno skrivnost, ki mora biti razkrita zaradi pregrešnega napuha posvetnih otrok! In glej, solza Evine pravične nedolžnosti je oplodila dva cvetova na grmu, ki sta skozi vse viharje časov med veliko vojno Jehove z ljudstvi zemlje zvesto ohranila svoj blagoslov večne Ljubezni, in sta v času prihoda milosti od zgoraj oživila Abrahamovo ženo za predpodobo velikega dela usmiljene Ljubezni, in oživila sta Zaharijevo ženo za resnično izvršitev največjega vseh dejanj usmiljene Ljubezni večnega Boga.

6 In zdaj obrni svoje oči vnovič k Adamu in Evi, obišči ju z Menoj, in opazuj, kako sem ju našel Jaz, večna Ljubezen, naga, zapuščena, jokajoča in žalujoča v pravičnem kesanju in pravičnem sramu, in kako sem priklical Adama in ustvaril Evo.

7 In glej, nista si upala pogledati obličja svojega Očeta; kajti bila sta prestrašena zaradi velikega groma smrtonosne sodbe iz globine srda Božanstva.

8 In plameni jeze Boga, Neskončnega, so se strahovito valili skozi neskončno prostorje na zemljo, na kateri je zdaj bivala velika Ljubezen pri Svojima skesanima in žalujočima padlima otrokoma, ki ju je ustvarila Njena usmiljena milost.

9 In glej, prišlo je do hudega boja med večno Ljubeznijo, ki Se je zaradi kesanja in žalovanja znova usmilila ustvarjenih, in med razsrjenim Božanstvom, ki je hotelo vse uničiti za spravo s Svojo nepodkupljivo svetostjo.

10 Kajti glej, plameni jeze razsrjenega Božanstva so hitreje kot blisk planili na zemljo, prodrli do njenega središča in jo vžgali na vseh koncih in krajih, in požirajoči plameni so švigali vse do lune, vse do sonca, zajeli so celo vse zvezde! In glej, tedaj je bila vsa neizmerna neskončnost ognjeno morje, in strašansko grmenje je bobnelo skozi vse neskončne prostore, in zemlja je tulila, in Luna je jokala, in sonce je bridko tožilo, in vse zvezde so kričale glasneje od neizmerne grmenja, od prevelikega strahu in bolečine grozečega večnega uničenja, in njihovo silno vpitje je s strašnim bobnenjem odmevalo iz neskončnih globin srda Božanstva, in glasovi so klicali:

11 "Mogočni, vzvišeni Bog, omili Svojo veliko jezo, in pogasi uničujoče plamene Svojega nadvse pravičnega srda, in v Svoji svetosti prizanesi nedolžnim; kajti ognjeni srd Tvoje jeze bo pokončal pravične in bo uničil večno Ljubezen v Tebi, Tebe samega pa bo ujel v Tvoji nadvse veliki oblasti in moči svetosti!"

12 Glej in poslušaj z odprtimi očmi in odprtimi ušesi, kaj je tedaj odgovorilo razsrjeno Božanstvo; vendar te govorice ni razumel nihče razen večne Ljubezni, ki je v času izbruha srda Božanstva na tuleči zemlji varovala skesani novoustvarjeni par, in z veliko oblastjo in močjo Svojega usmiljenja odvrnila mogočni plamen srda, da ni dosegel kraja Adamovega kesanja in Evinega žalovanja.

13 In zdaj poslušaj in dobro razumi strašne besede jeze iz globine srda Božanstva, ki so se glasile:

14 "Kaj Mi koristi tuljenje in besnenje zemlje, kaj lunin jok, kaj pretresljiva tožba sonc, in kaj žalostno tarnanje zvezd?! Kajti Jaz sem sam, zapuščen od Svoje Ljubezni, ki Mi je postala nezvesta in Se je podala na zemljo k dvojnemu izvržku hudobije! Kaj bom brez nje? Zato bom do temelja uničil vsa Njena dela, vse bom uničil, da ne bo ničesar, kar bi Mi lahko v prihodnjih večnostih odtegnilo Mojo Ljubezen in jo oddaljilo od Mene! In Jaz hočem ostati Bog, Edini, v vseh večnostih, kakor sem bil od vekomaj; in ti, trhla zgradba stvarstva Moje oslabele Ljubezni, sesuj se v ničeve ruševine, v nič, da bom spet našel Svojo Ljubezen in jo znova okrepil z oblastjo in močjo Svoje večne svetosti. Amen!"

15 In glej, tedaj so se sprostile vezi stvarstva v vseh prostorih Božje neskončnosti, in ruševine so med velikim treskanjem, grmenjem, tuljenjem, besnenjem, hrumenjem in žvižganjem, skozi obširne prostore zgrmele proti največji globini svojega uničenja, in tako je bilo tudi z zemljo, ki je prav tako razdejana ležala v prostranem naročju usmiljene Ljubezni.

16 In novoustvarjena sta trepetala od strahu ob strašnem pogledu na ta veliki grozljivi prizor uničenja, katerega razsežnosti ne bo v vsej njeni polnosti nikoli povsem dojel noben ustvarjen duh; kajti bila je neskončna.

17 In zdaj glej in poslušaj dalje, kaj je tedaj spregovorila in storila usmiljena Ljubezen! Poslušaj besede Ljubezni v Njeni oblasti, in glej velika dejanja usmiljenja v njihovi moči, ter poslušaj in razumi te besede, ki so se glasile:

18 "Veliki, vsemogočni Bog vse oblasti, vse moči in vse svetosti! Umakni Svojo silno togotno jezo, in pogasi ogenj Svojega vseuničujočega srda, in poslušaj v miru Svoje svetosti besede Svoje večne Ljubezni, ki je edino življenje v Tebi, večno kot Ti ter mogočno in močno kot Ti iz Nje in Ona iz Tebe, in ne uniči življenja v Njej in Sebe po Njej, marveč bodi milostljiv namesto pravičen, in pusti Ljubezni, da Ti bo zadoščevala, in zahtevaj spravo za Tvojo ranjeno in užaljeno svetost, in Tvoji Ljubezni ne bo prevelika nobena žrtev, ki bi jo mogel terjati od Nje za večno spravo Tvoje svetosti!"

19 In zdaj glej, poslušaj in daj razumeti, kaj se je nato zgodilo in kaj je Božanstvo odgovorilo! Ogenj je ponehal. Iz vseh prostorov je zavel nekoliko manj močan veter, pomešan s še močno donečim grmenjem med letečimi razbitinami razdejanih svetov, ki so podobne velikim bliskom še goreče švigale od ene neizmernosti do druge. In Ljubezen je razumela grmenje Boga, ki je srdito govoril:

20 "Vso krivdo bom naprtil Nate, tako kot razbitine svetov na zemljo, in Ti boš poravnala sramoto Moje svetosti, ki je večna vez med Menoj in Teboj! In glej, preklel bom zemljo, da ne bi noben madež onečistil Moje svetosti in bi Jaz tako kot ti postal nesveti Bog; in to prekletstvo naj bo prepuščeno Tvoji krivdi, ki jo moraš vzeti Nase in jo poravnati za Mojo svetost, in s Svojo krvjo oprati zemljo prekletstva sramote zaradi Adamovega greha!"

21 In glej, poslušaj in daj razumeti, kaj je na to odgovorila Ljubezen, in sicer naslednje: "Veliki, presveti Bog vse oblasti in moči! Zgodi se po Tvojih besedah!"

22 In glej, tedaj je naenkrat ugasnil ves ogenj na zemlji in v vseh prostorih stvarstva! In razbitine razdejanih sonc, zemelj in lun je spet sestavila oblast in moč Ljubezni, ki jo je Božanstvo uslišalo, in jih je vnovič uredila, kot so bili urejeni ob svojem nastanku; za večno znamenje njihovega tedanjega popolnega razdejanja pa so jim ostali nepopravljivi sledovi, enaki ranam večne Ljubezni, ki je pozneje v velikem času časov za vse krvavela na križu.

23 Tu in tam pa so na površini, v globinah in morjih zemlje še obležali ostanki drugih svetov, kot znamenja Božje oblasti in moči, obenem pa tudi kot zgovorne priče nadvse velikih del usmiljene Ljubezni.

24 Glej in poslušaj dalje in razumi, kaj se je še dogajalo: Ko je tedaj večna Ljubezen sprejela zahteve in s tem že vnaprej zadostila veliki Božji svetosti, je dalo Božanstvo v rahlejšem šumljanju in pihljanju, znova razumljivo samo Ljubezni, slišati Svojo sveto voljo in je govorilo z nadvse blagim glasom naslednje:

25 "Glej, Tvoje veliko usmiljenje se je dvignilo v Meni in je stopilo pred Moje vsevidne oči, in Jaz sem v miru Svoje svetosti spoznalo Tvojo veliko iskrenost in večno zvestobo in sem preštelo kaplje Adamovega kesanja in Evinega žalovanja in sem postalo zaradi Tvojega velikega usmiljenja popolnoma sočutno.

26 In glej, zato bom v tem času umaknilo svoje sodbe in po tvoji želji izlilo obilje milosti namesto pravice in bom spet popravilo škodo, ki so jo povzročile Moje sodbe. In razen Mene ne more nihče ničesar popraviti, ker ni nihče dober razen Mene, Svetega Očeta; kajti to bodi odslej Moje ime na veke. In Ti, Moja ljubezen, si Moj Sin; in svetost - vsemogočna vez med Nama in med vsem, kar je izšlo iz Naju - bodi Sveti Duh, ki naj napolni vsa veselja in vse neskončnosti in vse večnosti, amen. In to govori zdaj dobri, sveti Oče. Amen.

27 In zdaj povej Ti, Moj ljubljeni Sin, tudi skesanemu in žalujočemu paru - in vtisni jima povedano globoko v njuni srci -, da naj zapovedi ljubezni neomajno izpolnjujeta do konca svojega življenja, in Jaz jima bom potem poslal Srednika med Menoj in njima v času, ki sem ga določil, da bo poravnal veliko krivdo in olajšal veliko, težko breme njune neposlušnosti.

28 Dotlej pa naj čakata v vsej potrpežljivosti in krotkosti, in kruh, ki jima ga bom le občasno dajal, naj hvaležno uživata v potu svojega obraza, in naj se ne nasitita do časa Srednika, ki ga bom obudil iz njune *srede*, popolnega in dobrega, kakor smo Mi popolni in dobri in sveti vekomaj.

29 In povej jima še, da sem Svoje sodbe ustavil samo za tiste, ki bodo natančno izpolnjevali Moje stroge zapovedi; kršilcem pa naj bodo za večno zagrožene v vsej strogosti večno svete resnice, in se bodo natančno izpolnile ob najmanjšem prestopku!

30 To govori sveti in edini dobri Oče po Svojem Sinu, ki je večna Ljubezen v Njem, in po Svetem Duhu kot delujoči milosti iz Naju dveh za prihodnje odpuščanje greha, ki zdaj povzroča veliko truda njunim telesom, in bo zmeraj časno usmrtil za dosego življenja po smrti - po času obljubljenega Srednika.

31 To govori edini sveti in edini dobri Oče. Amen, amen, amen."

10. POGLAVJE

Gospodova sprava

1 Glej in poslušaj, doumi in razumi, kaj je spregovorila in storila večna Ljubezen.

- *Ko* je dobri, sveti Oče končal Svoj zelo resni govor, s katerim je naznanil milost za postavo in zagrozil s sodbo kršilcem postave prevelike milosti, ter obsodil greh na smrt, je bila večna Ljubezen ganjena do največje globine Svojega usmiljenega srca in je drugič točila solze sočutja in solze največjega veselja in preblaženega ugodja zaradi velike, prizanesljive milosti predobrega in presvetega Očeta in je v najgloblji ganjenosti vsega Svojega bitja rekla Adamu in Evi:

2 "Ti, Adam, si zdaj videl najstrašnejše Božje sodbe, ki *so* potekale *pred* tvojimi očmi, in Eva jih je videla in občutila po tebi; zdaj pa bom tudi njej odprla oči in ušesa, in ona - *kot* tudi vsi, ki bodo izšli iz nje, in jih bo neskončno, kot je zvezd na nebu in trave na zemlji in peska v morju - naj v prihodnje z lastnimi očmi gleda in z odprtimi ušesi sliši, kako je Božanstvo sodilo v svojem srdcu in kaj je nato storila večna Ljubezen v Svojem brezmejnem usmiljenju.

3 In postavo sem ti vtisnila v srce, kakor jo moraš ti vtisniti v Evino srce; in v znamenje, ki naj opozarja vaju in vse, ki vama bodo sledili, na Božjo sodbo zaradi vajinega greha, bom tu in tam ustvarila ognjenike, ki bodo občasno bruhalo ogenj do konca časov; in zapustila vama bom blisk, ki naj vaju opozarja na nekdanje razdejanje, in grom, ki mu bo zmeraj sledil, naj vama z vso močjo oznanja ime velikega in močnega Boga, če bi Ga kdaj mogla ali hotela pozabiti.

4 In solze sočutja in velikega milostnega veselja svetega Očeta sem postavila za večno znamenje kot novo stvarstvo okrog širnega nebesnega prostorja, in te naj vama svetijo v vsaki zemeljski noči in naj vaju poživljajo ob somraku življenja in naj vama naznanjajo nov dan.

5 In zdaj pogledita navzgor proti nebu; te solze svetijo v mnogoteri razvrstitvi in v mnogovrstnem sijaju. - Tiste z *rdečkasto* svetlobo so znamenja Mojega sočutja, *bele* pa so znamenja veselja zaradi velike milosti presvetega in predobrega Očeta. In tisti belkasto svetlikajoči se široki pas, ki se sredi širnega nebesnega prostorja vleče nad zvezdami sočutja in veselja, in je prav tako sestavljen iz zvezd davnine, nastalih iz solze usmiljene Ljubezni, ki se je že tedaj usmilila padlih duhov, naj vam služi kot znamenje večne, svete zaveze med večno Ljubeznijo, ki je ustvarila vas in vse kar obstaja, in med Božanstvom, ki sodi vse po Svoji večni svetosti.

6 In zdaj pogledj, ti Adam, in tudi ti, Eva, v Moje levo oko, ki nad Mojim srcem nežno in milostno sije k vajinemu desnemu očesu - vidita, še ena solza visi na njegovi trepalnici, in vidita, ta solza je večja kot vse, ki so se iz tega očesa že prelile za vaju!

7 Tam, kjer je velik pas na daljnem nebu razdeljen, tja rada glej ta in bodita zmeraj hvaležna in globoko ganjena, ko bosta gledala tja; kajti to mesto naj služi vama in tudi

vsemu stvarstvu za večno znamenje vajinega preloma zvestobe z Menoj in Mojega tedanjega preloma z Božjo svetostjo iz usmiljenja do vaju. Mesto pa, kjer je videti, kot da bi se pas znova združil, naj vaju spominja na veliko posredovanje večne Ljubezni, ki sem Jaz od vekomaj, med nedotakljivo Božjo svetost jo in med vama, ki sta zagrešila nezvestobo pred obličjem Njegove brezmejne svetosti.

8 In zdaj vidita, od tam je ta solza, in tam je mesto vajinega nastanka!

9 In ta solza bo vama in vajinim potomcem nekoč vzšla kot lepa zvezda jutranjica, ki bo razsvetlila vsa ljudstva zemlje, ki vama bodo v času časov sledili po vajinih stopinjah kesanja in žalovanja, še prej pa bo oprala zemljo smrdečega blata greha in bo vajine solze kesanja in žalovanja očistila kačje nesnage.

10 In zdaj poglej ta še enkrat sem: To solza bom potočila na še en beli cvet tega grma, med dva že oplojena Evina cvetova, in iz nje bo nekoč zacvetela čista žena, ki bo kači strla glavo. Kača jo bo sicer ugriznila v peto, toda njen strup ji ne bo škodoval; in iz nje bo izšlo to, kar je zdaj pred vama, lepa zvezda jutranjica vsem ljudstvom na zemlji, ki so dobre volje, in večna obsodba vsem upornim kačjim otrokom!

11 In duhovi iz naročja Očetove svetosti se bodo v telesu spustili na zemljo in bodo vajinim otrokom oznanili čas milosti in način prihoda Njega, ki stoji zdaj pred vama, in ki Ga zdaj še slišita in vidita, in Ga odslej ne bosta več slišala in videla do obljubljenega prihoda po zagotovitvi svetega Očeta po Meni kot večni Ljubezni v Njem.

12 In zdaj sta slišala vse, kar vama je potrebno vedeti za prejem Mojega blagoslova!

'''

13 In tako bodita blagoslovljena z roko oblasti in z roko moči večne Ljubezni svetega Očeta in moči Duha, ki je sveta iz Naju obeh, in se plodita in množita ter napolnita zemljo z živim sadom tega blagoslova!

14 In kadar koli se bosta približala drug drugemu zaradi tega blagoslova, darujta prej Meni svoji srci! Če bosta to opustila, bo kača, ki še živi in bo večno živela v srdu Božanstva, v vama pokvarila sad, in ti, Eva, in vse tvojega spola boste namesto sadox blagoslova rodile sadox pogubljenja. In ti bodo uničili veliko število otrok blagoslova in svetlobe, in njihovega divjanja in besnenja ne bo konca; in tako bosta vidva vsem zapustila greh kot dediščino, in vajina krivda bo postala očitna do velikega časa časov in tudi še po njem.

15 In ta dar Mojega milostnega blagoslova vajinim srcem naj vama bo dan kot sveta služba, ki sta mi jo dolžna opravljati zmeraj, ko se približata drug drugemu zaradi tega Mojega blagoslova. Ta nova in lahka zapoved, ki sta jo pravkar prejela iz Mojih ust, naj bo *prva Cerkev*, ki jo ustanavljam pred vama v Svoj spomin, in naj vaju hvaležno

spominja na dejanja usmiljene Ljubezni in vaju vodi nazaj k svetemu strahu Božjemu!
16 Brezgrešnega duha vama bom kot poslanca poslala od zgoraj s plamenečim
mečem v roki, da vaju bo vodil in vama pokazal vso zemljo od enega njenega konca
do drugega; in ta vama bo razsvetlil vse zablode sveta, vaju pa tudi kaznoval, če
bosta skrenila z Mojih poti.
17 Vse to vama govori večna Ljubezen v imenu svetega Očeta, amen."

[Jakob Lorber](#)

[Božje gospodarjenje](#)